

Sygn.akt III AUa 417/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Orechwa-Zawadzka (spr.)

Sędziowie: SA Teresa Suchcicka

SO del. Danuta Zdzisława Poniatowska

Protokolant: Ewa Daniluk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lipca 2018 r. w B.

sprawy z odwołania E. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o niezrealizowane świadczenie

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 marca 2018 r. sygn. akt V U 139/18

oddala apelację.

SSO Danuta Zdzisława Poniatowska SSA Barbara Orechwa-Zawadzka SSA Teresa Suchcicka

Sygn. akt III AUa 417/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 15 grudnia 2017 r., wydaną na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.) odmówił E. C. prawa do wypłaty niezrealizowanego świadczenia po zmarłej matce K. K.. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że K. K. nie pobierała świadczeń z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B..

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła E. C.. Podniosła, że jej matka była uprawniona w ZUS do emerytury i renty w związku z pobytem na S.. Wypłata tych świadczeń była jednak zawieszona, gdyż K. K. pobierała rentę rodzinną po zmarłym mężu. Z uwagi na to, że renta rodzinna miała być ustawowo obniżona od 1 października 2017 r., K. K. wystąpiła do ZUS z wnioskiem o wyliczenie aktualnej wysokości własnego świadczenia. Ponieważ ZUS niewłaściwie rozpoznał ten wniosek, tok postępowania wydłużył się i K. K. właściwą decyzję otrzymała 3 października 2017 r., zaś następnego dnia straciła przytomność i nie odzyskała jej do dnia śmierci tj. 6 października 2017 r. Tym samym nie zdążyła złożyć oświadczenia o wyborze wypłaty świadczeń z ZUS jako korzystniejszych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 28 marca 2018 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał E. C. prawo do niezrealizowanego świadczenia po zmarłej K. K. wynikającej z decyzji (...) z dnia 29 września 2017 roku.

Sąd I instancji ustalił, że K. K. dnia 26 października 1993 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniosek o emeryturę, w którym wskazała, że od 1986 r. pobiera rentę rodzinną po mężu i chciałaby wybrać wariant korzystniejszy dla niej. Decyzją z dnia 1 grudnia 1993 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał K. K. prawo do emerytury od 1 lipca 1993 r., przy czym wypłata emerytury została wstrzymana, z uwagi na pobieraną przez nią rentę rodzinną. We wniosku z dnia 7 lipca 1998 r. K. K. wystąpiła o rentę inwalidy wojennego, wskazując, że pobiera rentę rodzinną z MSWiA. Decyzją z dnia 1 września 1998 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał jej rentę inwalidy wojennego z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lipca 1998 r. zwiększoną o połowę emerytury, przy czym wypłatę świadczenia zawiesił z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia.

Z dalszych ustaleń Sądu I instancji wynikało, że wnioskiem z dnia 31 sierpnia 2017 r. K. K. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno- rentowego. Wskazała, że decyzją Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA o ponownym ustaleniu wysokości renty rodzinnej z dnia 21 lipca 2017 r., od 1 października 2017 r. wysokość tego świadczenia wyniesie wskazaną na stronie 4 wniosku kwotę. W rozpoznaniu tego wniosku została wydana decyzja z dnia 8 września 2017 r. odmawiająca prawa do ponownego ustalenia emerytury i obliczenia jej wysokości na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Decyzją z dnia 29 września 2017 r. o ponownym ustaleniu renty, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. obliczył jej wysokość, wskazując, że rentę zwiększa się o 50% emerytury i wymieniając przysługujące dodatki, informując również, że świadczenie ustalone tą decyzją zostaje zawieszono ponieważ wnioskodawczyni pobiera świadczenie z MSWiA. Dołączony do decyzji załącznik zawierał informację, że podjęcie wypłaty świadczenia z tej decyzji nastąpi nie wcześniej niż od miesiąca, w którym wpłynie wniosek w tej sprawie wraz z pismem organu emerytalnego, z którego aktualnie odwołująca pobiera rentę rodzinną, informującym o dacie wstrzymania świadczenia w tamtym organie; do czasu nadesłania stosownego wniosku emerytura z ZUS będzie zawieszona. Kolejną decyzją również z dnia 29 września 2017 r. organ rentowy przeliczył emeryturę. Obie decyzje wraz z załącznikiem do decyzji o ponownym przeliczeniu renty zostały przekazane do wysłania 29 września 2017 r. K. K. otrzymała powyższe przesyłki 3 października 2017 r., 4 października straciła przytomność i została zabrana do szpitala gdzie zmarła 6 października 2017 r. K. K. była wdową, a E. C. jest jej córką.

E. C., córka zmarłej K. K. dnia 1 grudnia 2017 r. wystąpiła o wypłatę niezrealizowanych świadczeń po matce. Po rozpoznaniu tego wniosku, organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję.

Oceniając stan faktyczny sprawy, Sąd I instancji odwołał się do art. 136 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), zgodnie z którym w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenie należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku – małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku – innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba. Sąd I instancji przytoczył też treść art. 136 ust. 2 i 3 cytowanej ustawy.

Sąd Okręgowy wskazał, że niewątpliwie K. K. nie wystąpiła o wypłatę świadczeń z ZUS. Wystąpiła o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno- rentowego wskazując, że zgodnie z decyzją Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA o ponownym ustaleniu wysokości renty rodzinnej z dnia 21 lipca 2017 r., od 1 października 2017 r. wysokość tego świadczenia wyniesie 1.616,67 złotych brutto. W związku z powyższym wniosła o przeliczenie świadczenia przysługującego jej z ZUS. Niemniej jednak, przepis § 34 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 r., nr 237, poz. 1412) stanowi, że w razie odmowy prawa do świadczenia, o którego przyznanie zainteresowany zgłosił wniosek, organ rentowy informuje zainteresowanego o możliwości ubiegania się o inne świadczenie lub świadczenie ustalane przez organ rentowy na podstawie odrębnych przepisów, jeżeli z akt sprawy wynika, że miały do nich prawo. Regulacja ust.

2 tego przepisu stanowi, że jeżeli zgłoszenie wniosku o inne świadczenie na warunkach określonych w ust. 1 nastąpi przed dniem, w którym decyzja odmowna stała się prawomocna, za datę zgłoszenia tego wniosku przyjmuje się datę zgłoszenia poprzedniego wniosku, jeżeli zainteresowany tego zażąda.

Sąd pierwszej instancji zważył, że organ rentowy wydając dwie decyzje 29 września 2017 r. jedną - o przeliczeniu emerytury i drugą- i o ponownym ustaleniu renty zwiększonej o 50% emerytury dysponował wiedzą, że świadczenie należne K. K. z ZUS wynosi 2567,24 złotych brutto (plus dodatek kombatancki, ryczałt energetyczny, dodatek kompensacyjny i dodatek pielęgnacyjny), a więc znacznie więcej niż otrzymywana renta rodzinna, która od 1 października 2017 r. została ustalona na kwotę 1616,67 złotych brutto. Sąd podkreślił, że powyższą wysokość renty rodzinnej wraz z powołaniem decyzji o zmniejszeniu i ponownym ustaleniu wysokości renty rodzinnej K. K. wskazała w swoim wniosku z dnia 31 sierpnia 2017 r. Organ rentowy w załączniku do decyzji z dnia 29 września 2017 r. poinformował K. K., że podjęcie wypłaty świadczenia z tej decyzji nastąpi nie wcześniej niż od miesiąca, w którym wpłynie wniosek w tej sprawie wraz z pismem organu emerytalnego, z którego aktualnie odwołująca pobiera rentę rodzinną, informującym o dacie wstrzymania świadczenia w tamtym organie; do czasu nadesłania stosownego wniosku emerytura z ZUS będzie zawieszona. Jednakże K. K. otrzymała tę informację 3 października 2017 r. zaś 6 października 2017 r. zmarła. Zatem śmierć nastąpiła przed uprawomocnieniem się decyzji. Tym samym, na gruncie § 34 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe uznać należy, że postępowanie to nie zostało ukończone, tym samym w ocenie Sądu stan faktyczny niniejszej sprawy pozwala na stwierdzenie, że postępowanie o świadczenie, które przysługiwałyby do wypłaty K. K. nie zostało ukończone wskutek jej śmierci albowiem miała ona otwarty termin do zgłoszenia wniosku o wypłatę należnego jej wyższego świadczenia z ZUS. Zgłoszenie tego wniosku, gdyby dożyła, skutkowałoby przyjęciem jako daty jego zgłoszenia daty zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno- rentowego. Zdaniem Sądu nie sposób było przyjąć, że to uprawnienie zmarłej nie może być realizowane przez osoby wymienione w art. 136 ust. 1 ustawy emerytalnej, na zasadach określonych w ust. 2 tego przepisu.

W ocenie Sądu I instancji, E. C. wnosząc o wypłatę niezrealizowanego świadczenia, zgłosiła tym samym wniosek o dalsze prowadzenie nieukończonego postępowania o należne K. K. świadczenie. Sąd podkreślił, że przepis art. 136 ustawy emerytalnej koduje w sobie głębszą treść, niż to wynika z literalnego brzmienia i uprawnionym jest przyjęcie, iż art. 136 ust. 1 ustawy obejmuje zarówno sytuacje niezrealizowania świadczenia przysługującego osobie uprawnionej, dopiero ubiegającej się o świadczenia jak i osobie mającej już ustalone prawo do świadczenia. Skoro przepis § 34 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe pozwala zainteresowanemu na późniejsze złożenie właściwego wniosku celem ubiegania się o właściwe świadczenia, to nie sposób przyjąć, że uprawnienie to nie może być realizowane po jego śmierci na podstawie wniosku o dalsze prowadzenie nieukończonego postępowania. Żądając wypłaty niezrealizowanego świadczenia osoby bliskie zmarłemu świadczeniobiorcy dochodzą wprawdzie swojego uprawnienia wynikającego z art. 136 ust. 1 ustawy emerytalnej, ale uprawnienie to jest konsekwencją czyli pochodną pierwotnego prawa zmarłego do świadczeń określonych ustawą. W świetle tego przepisu na następców prawnych przechodzą uprawnienia, jakie przysługiwały zmarłemu.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Od powyższego orzeczenia apelację wywiódł organ rentowy, zaskarżając w całości wyrok Sądu I instancji. Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie:

1) przepisów prawa materialnego- tj. art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie przez Sąd, że uprawnienia zmarłych świadczeniobiorców w zakresie rozporządzania świadczeniem przechodzą na następców prawnych jako „pochodna pierwotnego prawa”;

2) art. 96 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, że dokonanie wyboru wypłacanych świadczeń o charakterze emerytalno-rentowym przysługuje osobie innej niż uprawniona.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy podniósł, że żaden przepis prawa materialnego nie pozwala Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych na dokonanie wyboru wypłaconych świadczeń o charakterze zbiegowych, zwłaszcza w sytuacji, gdy uprawniona K. K. wcześniej takiego wyboru nie dokonała. Prawo do wyboru wypłaty, nawet niższego świadczenia należy do sfery samodzielnych i autonomicznych uprawnień świadczeniobiorcy. Nie podlega żadnej weryfikacji organu rentowego, nawet wówczas gdy prowadzi faktycznie do ograniczenia wysokości wypłacanych świadczeń o charakterze emerytalno-rentowym. W ocenie organu rentowego bez znaczenia w sprawie pozostawał fakt, że decyzją z dnia 29 września 2017 r., w dacie śmierci uprawnionej K. K., była nieprawomocna. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych nie zawierają uregulowań pozwalających na rozporządzania prawem do świadczeń o charakterze emerytalno-rentowym innym niż uprawnione. Nieuzasadnione jest zatem przyjęcie, że mogą być dokonane jako „pochodna pierwotnego prawa” przez osoby o których mowa w art. 136 ustawy emerytalnej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego podlega oddaleniu. Zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego odpowiada prawu, choć Sąd Apelacyjny nie podziela argumentacji zaprezentowanej przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioskodawczyni E. C. przysługuje prawo do niezrealizowanego świadczenia po zmarłej matce K. K., jednakże z nieco innych przyczyn niż przyjął to Sąd I instancji.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż Sąd I instancji poczynił szereg prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego. W szczególności trafnie ustalił, że zmarła K. K. była uprawniona do renty inwalidy wojennego z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lipca 1998 r. zwiększoną o połowę emerytury, przy czym wypłatę świadczenia organ rentowy zawiesił z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia. Zmarła K. K. od 1986 r. pobierała bowiem rentę rodzinną po mężu z Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA jako świadczenie korzystniejsze. Sąd I instancji trafnie ustalił, że wnioskiem z dnia 31 sierpnia 2017 r. K. K. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego, wskazując jednocześnie, że decyzją Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA o ponownym ustaleniu wysokości renty rodzinnej z dnia 21 lipca 2017 r., od 1 października 2017 r. wysokość tego świadczenia wyniesie 1.616,67 brutto. Sąd I instancji trafnie ustalił, że decyzją z dnia 8 września 2017 r. organ rentowy odmówił jej prawa do ponownego ustalenia emerytury i obliczenia jej wysokości na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskutek telefonicznej interwencji zmarłej K. K., decyzją z dnia 29 września 2017 r. o ponownym ustaleniu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z pobytem w miejscach odosobnienia, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. obliczył jej wysokość, wskazując, że rentę zwiększa się o 50% emerytury. Organ rentowy ustalił łączną wysokość świadczenia na kwotę 2.567,24 zł brutto. Ponadto decyzją z 29 września 2017 r. organ rentowy przeliczył zmarłej K. K. wysokość emerytury. Obie decyzje wraz załącznikami do decyzji o ponownym przeliczeniu renty zostały przekazane do wysłania 29 września 2017 r. K. K. otrzymała powyższe decyzję 3 października 2017 r., 4 października straciła przytomność i została zabrana do szpitala gdzie zmarła 6 października 2017 r. K. K. była wdową, a E. C. jest jej córką.

Jednakże przy tak ustalonych okolicznościach faktycznych Sąd I instancji błędnie przyjął, iż zmarła K. K. nie wystąpiła o podjęcie wypłaty zawieszzonego świadczenia emerytalno-rentowego z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a wniosek o wypłatę tego świadczenia do ZUS złożyła dopiero jej córka E. C.. W ocenie Sądu Apelacyjnego z treści złożonego w dniu 31 sierpnia 2017 r. wniosku zmarłej K. K. o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego, pomimo, że nie zostało to ujęte wprost wynika, że ponowne ustalenie wysokości świadczenia było potrzebne do wypłaty świadczenia korzystniejszego. W szczególności wniosek taki można wysnuć z dołączonego do tego wniosku pisma zatytułowanego (...) zawierającego informację o przysługującej od 1 października 2017 r. zmarłej K. K. – wysokości renty rodzinnej po zmarłym mężu, ustalonej decyzją Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA z dnia 21 lipca 2017 r. oraz żądanie przeliczenia jej emerytury z ZUS. Z treści powyższego pisma można zatem wywnioskować, że ponowne ustalenie wysokości świadczenia z ZUS było jej potrzebne po to, aby została podjęta świadczenia korzystniejszego. W tym to właśnie celu zmarła K. K. wskazała dokładnie wysokość należnego jej świadczenia z MSWiA brutto oraz

wysokość należnego jej świadczenia po potrąceniu podatku i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Nie sposób doszukać się innego celu, dla którego zmarła K. K. miałaby składać wniosek o przeliczenie wysokości świadczenia z ZUS. W świetle powyższego w pełni uprawnione jest przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, że intencją zmarłej K. K. było podjęcie wypłaty świadczenia wyższego. Nie sposób bowiem przyjąć, że jej celem było jedynie zasięgnięcie informacji dotyczącej wysokości przysługującej jej renty z w zbiegu z emeryturą, ale uzyskanie realnej korzyści materialnej związanej z wyborem aktualnie wyższego i korzystniejszego świadczenia z ZUS. Odmienne rozumienie motywu działania zmarłej uprawnionej byłoby nieracjonalne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Podkreślić należy, że z wyjaśnień odwołującej E. C. (k.15) wynikało, że jej matka K. K. osobiście wypełniła i złożyła w (...) Oddział w B. wniosek z dnia 31 sierpnia 2017 r. Ponadto odwołująca wskazała, że jej zmarła matka chciała, aby była jej wypłacana emerytura z ZUS. Dlatego składając wniosek oświadczyła wobec pracownika organu rentowego, że pobiera rentę rodzinną z MSWiA, ale chce przejść na swoje świadczenie z ZUS. W tych okolicznościach zdaniem Sądu II instancji, odwołująca – następcą zmarłej K. K. nie musiała składać wniosku w przedmiocie wyboru korzystniejszego świadczenia do wypłaty. Takiego wyboru dokonała sama uprawniona, składając w dniu 31 sierpnia 2017 r. wniosek do ZUS, w którym wyraziła w sposób dostateczny wolę podjęcia wypłaty świadczenia wyższego z ZUS. Brak jest podstaw, aby odmówić twierdzeniom odwołującej, że rzeczywiście taka wola uprawnionej została wyrażona w momencie składania ww. wniosku do ZUS. W ocenie Sądu II instancji, pracownik ZUS w przypadku spostrzeżenia, że taki wniosek nie zawiera niezbędnych elementów do podjęcia wypłaty korzystniejszego świadczenia powinien poinformować uprawnioną o zasadach wypłaty świadczeń i zobowiązać do ewentualnego uzupełnienia tego wniosku poprzez złożenie stosownego oświadczenia o podjęciu wypłaty wyższego świadczenia z ZUS. Powyższy obowiązek organu rentowego wynika z zasady dobrej administracji (good governance), zasady zaufania obywatela do organu (art. 8 k.p.a.) oraz zasady informowania (art. 9 k.p.a.).

W tym kontekście podnieść również należy, że zarówno z treści art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak i treści art. 7 ustawy z 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 132) wynika, że w przypadku zbiegu praw do świadczeń z różnych systemów prawnych wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną. Zasadą jest więc wypłata świadczenia korzystniejszego. Stwierdzić należy zatem, że jeżeli osoba uprawniona nie dokonałaby wyboru świadczenia, to ZUS miałby obowiązek wypłaty świadczenia wyższego. Należy zauważyć, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. dysponował wiedzą, że świadczenie należne K. K. z ZUS wynosi 2.567,24 zł brutto, a więc jest korzystniejsze od otrzymywanej przez uprawnioną renty rodzinnej z MSWiA, której wysokość od dnia 1 października 2017 r. ustalono na kwotę 1.616,67 zł. W tym kontekście należało więc dokonać wykładni złożonego w dniu 31 sierpnia 2017 r. przez zmarłą K. K. oświadczenia woli.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny uznał, że we wniosku z dnia 31 sierpnia 2018 r. zmarła K. K. wniosła nie tylko o ponowne ustalenie wysokości przysługującego jej świadczenia emerytalno-rentowego, ale również o podjęcie wypłaty tego świadczenia jako korzystniejszego. Powyższe oznacza, że wbrew temu co uznał organ rentowy, zmarła K. K. w dacie śmierci – 6 października 2017 r. była uprawniona do wypłaty renty w zbiegu z emeryturą, której wysokość została ustalona przez ZUS decyzją z dnia 29 września 2017 r.

W świetle dokonanych przez Sąd Apelacyjny ustaleń stwierdzić należy, że zostały spełnione wszystkie warunki z art. 136 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezbędne do wypłaty odwołującej E. C. świadczenia niezrealizowanego po zmarłej matce K. K.. Przepis ten stanowi, że w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadził wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba.

W związku z tym Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu, a apelacja organu rentowego podlegała oddaleniu na podstawie 385 k.p.c.

SSO del. Danuta Poniatowska SSA Barbara Orechwa-Zawadzka SSA Teresa Suchcicka